

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21816/2024
06.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Јасмине Симовић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2147/24 од 10.05.2024. године, у седници одржаној 06.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2147/24 од 10.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2147/24 од 10.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2147/24 од 10.05.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 46523/21 од 12.07.2023. године, исправљена решењем тог суда од 18.12.2023. године у делу којим је дозвољено објективно преиначење тужбе према поднеску тужиоца од 08.02.2023. године; тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде штете за период од августа 2019. године закључно са децембром 2022. године исплати износе главнице са законском затезном каматом, у висини и на начин како је то одређено у изреци те пресуде; одбијени као неосновани предлози за прекид и застој поступка. Преиначено је решење о трошковима поступка садржано у изреци првостепене пресуде, исправљене решењем тог суда од 18.12.2023. године, тако што је тужена обавезана да тужиоцу надокнади парничне трошкове од 224.331,42 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка није поставио.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права садржаног у члановима 172, 297. став 3, 186. и 277. Закона о облигационим односима, обавезана је тужена да тужиоцу за период август 2019. – децембар 2022. године надокнади штету у висини појединачних месечних износа неисплаћене инвалиднине, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Одлука је заснована на утврђењу да је тужиоцу решењем надлежног управног органа СО Подујево од 13.11.1997. године, којим му је утврђено својство цивилног инвалида рата VI групе са 60% телесног оштећења, признато право на личну инвалиднину почев од 01.01.1997. године па убудуће док за то постоје законски услови. Тужилац је држављанин Републике Србије. Право признато наведеним решењем није престало, нити измењено. На тај начин тужена је без оправданог разлога незаконитим радом својих органа ускратила тужиоцу стечено право на инвалиднину и повредила његово право на мирно уживање имовине прокламовано чланом 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да побијаном пресудом није одступљено од судске праксе по питању израженог правног схватања да основ потраживања неисплаћених месечних износа инвалиднине по својој правној природи није исплата повремених потраживања, већ накнада штете у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, у ком случају камата тече од дана доспећа сваког појединачног износа на основу члана 186., у вези члана 277. Закона о облигационим односима. Из наведеног разлога, не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе нити постоји потреба новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 22.07.2021. године, а вредност предмета спора у смислу члана 28. став 1. ЗПП је 955.320,66 динара.

Пошто вредност предмета спора не прелази законски цензус који омогућује изјављивање ревизије, на основу члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**